

ვალერი კვარაცხელია: ერი ვიყავით, ბრბოდ გვაქციეს... რეგვენთა პატრიოტიზმი და მძევლად აყვანილი საქართველო
აპრილი 7, 2021

“ყველა ერი საკუთარ თავს სხვებზე მაღლა აყენებს, ეს ბადებს პატრიოტიზმს და... ომებს”.

დეილ კარნეგი

ერი, ხალხი, ბრბო...

ერი ეთნიკური ნიშნით ერთობაა, ხალხი – სოციალური, პოლიტიკური და სახელმწიფოებრივი ნიშნით. ბრბო დეგრადირებული მასაა, რომელიც ერისა და ხალხის ნიშნებს ებღაუჭება, მაგრამ ერთიც დაკარგული აქვს და მეორეც.

ოცდაათი წელიწადია, რაც ქართველი ხალხის დეგრადაცია მიმდინარეობს. სახე დაკვარგეთ და ღირსება ზედ მივაყოლეთ. აღარც ფორმა შეგვრჩა და აღარც შინაარსი. როგორი გასაკვირიც უნდა გეჩვენოთ, პატრიოტიზმი (ნაც იონალიზმი) აღმოჩნდა ის ხაფანგი, რომელშიც ორივე ფეხით გაგვაბეს...

ყველაფერი იქამდე დაიწყო, ვიდრე ჩვენ გვგონია, რომ დაიწყო. გასული საუკუნის 70-იანი და 80-იანი წლები გაიხსენეთ – საბჭოთა პერიოდი, პროლეტარული ინტერნაციონალიზმისა და სოციალური თანასწორობის იდეალების ეპოქა. საქართველოს ტელევიზია გადაცემებს მერაბ ბერძენიშვილის შთამბეჭდავი ძეგლის გამოსახულებით იწყებდა – “კიდევაც დაიზრდებიან”. ეს შესანიშნავი მონუმენტი, რომელიც მარნეულში 1975 წელს დაიდგა, დიდ სამამულო ომში დაღუპული ქართველი მეომრების ხსოვნას მიემდგნა, მაგრამ დამეთანხმებით, რომ ქანდაკება სცდებოდა თუნდაც ისეთი ეპოქალური მნიშვნელობის თემატიკას, როგორიცაა დიდი სამამულო ომი, რომელსაც ასიათასობით ქართველის სიცოცხლე შეეწირა. იგი ზოგადისტორიული, ზოგადეროვნული მნიშვნელობის ძეგლია. არამარტო დღეს, როდესაც დიდი სამამულო ომის, როგორც ისტორიული მოვლენის, არსი ისე შეცვლილია, რომ საზოგადოების გარკვეული ნაწილისთვის აღარც მოიხსენიება სახელით – დიდი სამამულო, არამედ მაშინაც კი, როდესაც იგი ჯერ კიდევ წმინდა ომად იყო შერაცხული და მისი გმირების სადღეგრძელოს სუფრასთან განსაკუთრებული მოწიწებით წარმოთქვამდნენ, “კიდევაც დაიზრდებიან” საზოგადოებრივ ცნობიერებაში გაცილებით უფრო ტევადი შინაარსის მატარებელი სიმბოლო იყო, ვიდრე რომელიმე ომი, გნებავთ – დიდი სამამულო, გნებავთ – დიდგორი და გნებავთ – ყველა ომი ერთად აღე

ბული, რომელ ომებშიც ქართველებს სამშობლო მკერდით დაუცავთ. ეს საქართველოს მადრიულობისადმი მიძღვნილი ძეგლია, რომელიც ავტორმა დიდი სამამულო ომის თემა ს კარგად მოარგო და გამარჯვების ოცდამეათე წლისთავის თარიღით მოხერხებულად შენიღბა...

საქართველოში ეს არავის გამოჰპარვია, პირიქით, საქართველოს კომუნისტური ხელმძღვანელობა, ედუარდ შევარდნაძის ხელმძღვანელობით, ძეგლის ავტორზე მეტად იყო დაინტერესებული ეროვნული იდეალების წინა პლანზე წამოწევით. საბჭოთა საქართველოს სახელმწიფო ტელევიზია, კომუნისტური იდეალების პროპაგანდის ნაცვლად, საქართველოს ეროვნული იდეალების პროპაგანდას ეწეოდა და სწორედ ამიტომ ატრიალებდა ამ შესანიშნავი ქანდაკების გამოსახულებას ქართველი ხალხის თვალწინ ყოველ ცისმარე დღეს. ამ კონკრეტულ ფაქტს ხაზს იმით ვუსვამ, რომ კარგი მაგალითია, თორემ მარტო ეს კი არ იყო. საქართველოს ტელევიზია და რადიო სავსე იყო ეროვნული სულისკვეთების მქონე გადაცემებით, ნარკვევებით, ჟურნალებით, რეპორტაჟებით, რუბრიკებით, ტიხრებით და ა.შ. ვინც საქართველოს ტელევიზიისა და რადიოს გასული საუკუნის 70-იანი და 80-იანი წლების საქმიანობას ამ თვალსაზრისით შეისწავლის, მრავალ საინტერესო ფაქტს იპოვის. მე კი ამ საკითხზე ასე ვრცლად იმით შევჩერდი, რომ დაგანახვოთ, როდიდან და რა მონდომებით აღვივებდნენ საბჭოთა საქართველოში პატრიოტიზმსა და ეროვნულ (ნაციონალურ) სულისკვეთებას. სხვა საკითხია, რატომ აკეთებდნენ ამას, სამშობლოს სიყვარულის გასაღვივებლად თუ ამ სიყვარულის სოციალისტურ იდეალებთან დასაპირისპირებლად და მისი იდეოლოგიური საფუძვლების შესარყევად. საბჭოთა კავშირში ეროვნული ცნობიერების მიზანსწრაფულ გაღვივებას საბოტაჟით, ხელოვნურად შექმნილი დეფიციტითა და ცხოვრების სოციალისტური წესისთვის მიუღებელი მრავალი სხვა მოვლენით ავსებდნენ, რასაც ხელოვნურად გამოჩეკილი ე.წ. დისიდენტების ძირგამომთხრელი საქმიანობა ემატებოდა, რითაც მთელი ეს “პატრიოტიზმი” შესანიშნავად ორგანიზებულ ანტისაბჭოთა თაიგულად ყალიბდებოდა და ხალხში სულ უფრო მზარდ უკმაყოფილებას აჩენდა.

აუცილებლად გაჩნდება

შეკითხვა: კომუნისტები და მათი პროპაგანდის საშუალებები ეროვნულ სულისკვეთებას თუ აღვივებდნენ, მათ ამ ქცევას უარყოფითად რატომ აფასებ? ქცევის შეფასებამდე ჯერ არ მივსულვარ, ჯერ ქცევის მოტივების ახსნას ვცდილობ, ვინაიდან ქცევის შეფასება შეუძლებელია ქცევის მამოძრავებელ მოტივში წვდომის გარეშე. ამ კონკრეტულ შემთხვევაში რა იყო ქცევის აღმძრავი მოტივი – ხალხში პატრიოტული შეგნების ამაღლება თუ ნაციონალისტური ვნებების გაღვივების გზით სოციალისტური სისტემის მიმართ გაუცხოვებისა და სიძულვილის გაჩენა? განვითარებულმა მოვლენებმა დაადასტურა, რომ ქართული პატრიოტიზმის გაღვივება

მიზანს კი არ წარმოადგენდა, საშუალება

იყო მხოლოდ. მიზანი საბჭოთა კავშირის დაშლა და სოციალისტური სისტემის დანგრევ
ა იყო, რომლის შედეგადაც ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკები აშშ–

ისა და კოლექტიური დასავლეთისთვის ადვილად

ჩასაყლავ ლუკმად უნდა ქცეულიყვნენ. აი, ეს იყო მთავარი. ამ ჭეშმარიტების გააზრების
შემდეგ, რაშიც დღეს ეჭვის შეტანა შეუძლებელია, რა თქმა უნდა, ადვილია იმ შეფასების
გაკეთება, რომ “პატრიოტიზმი”,

რომელსაც შევარდნაძე და მისი მსგავსნი თავიანთი პროპაგანდისტული მანქანისა და სა
ბჭოთა დისიდენტების გამოყენებით რესპუბლიკებში ნერგავდნენ, საბჭოთა კავშირისა და
სოციალისტური მონაპოვრის დასანგრევად მიმართული მამაცადი და ვერაგული
ქმედება იყო, რომელსაც, სამშობლოს სიყვარული კი არა, დასავლეთის სპეცსამსახურებ
თან სამარცხვინო თანამშრომლობა ასაზრდოებდა. კონკრეტულად საქართველოს
მაგალითით თუ ვიმსჯელებთ, ერის ბრბოდ ქცევის საშინელი პროცესი სწორედ მაშინ
დაიწყო, როდესაც ხელოვნურად თავსმოხვეული ეროვნული იდეალებით აღტყინება
ხალხს საკუთარი არსისა და რაობის წინააღმდეგ მიმართულ იმ ქმედებად უქცევს,
რომელმაც აწმყოსთან ერთად მომავალიც დაუნგრია და გაუცამტკერა. მოტყუებულსა და
გაბითურებულ ერს საკუთარი თავისთვის თვითონვე გამოატანინეს განაჩენი. ერი
თუნდაც ომში დამარცხდეს, თუკი სულიერად არ გატყდება, ერად რჩება, ხოლო ერი,
რომელსაც მოატყუებენ, ხაფანგში გააბამენ და საკუთარი თავის წინააღმდეგ აღძრავენ,
ერის თვისებას კარგავს...

იმ პერიოდში ქართველ ხალხს საბჭოთა კავშირისა და სოციალისტური სისტემის
წინააღმდეგ ბრძოლა თუ დაუსახეს პატრიოტიზმად, დღეს რუსეთის წინააღმდეგ

ბრძოლას უსახავენ სამშობლოს სამსახურში დგომის ერთადერთ ნიშნად და

საზომად. იმხანად ვინმეს რომ ეთქვა, საბჭოთა კავშირის დაშლაში კი არა,

მის გადარჩენაშია საქართველოს გადარჩენაო, წარმოიდგინეთ, ამის მთქმელი რა მასშტაბ

ის მოღალატედ გამოცხადდებოდა. არადა, საბჭოთა კავშირი რომ არ დაშლილიყო, არც ს

აქართველო დაიშლებოდა და ეკონომიკური, კულტურული, მორალური, დემოგრაფიუ

ლი თვალსაზრისითაც არ განადგურდებოდა, ყოველმხრივ დაცულ და განვითარებულ

რესპუბლიკად დარჩებოდა. დღესაც ასეა: ვინც ამბობს, რომ საქართველოს გადარჩენა

რუსეთთან მტრობასა და დაპირისპირებაში კი არ არის, რუსეთთან საერთო

ინტერესებისა და საერთო ენის გამონახვაშიაო, ის ითვლება კოლაბორაციონისტად,

მოღალატედ, მტრად... სამაგიეროდ, ერის ღირსეულ შვილებად ჯიბეში

ლაყვკვერცხებჩაწყობილი ის ბრბოა მიჩნეული, რომელსაც ტვინიც იმ კვერცხებივით

აქვს გალავებული და, ერთადერთი, რისი გაკეთებაც ევალება, უკიდევანო აგრესიისა და

სიძულვილის გადმონთხევაა მათ მიმართ, ვისკენაც მიუთითეს, დავალების მიმცემებმა

თითი ვისკენაც გაიშვირეს. შევარდნაძის ტელევიზია წვეთ–

წვეთობით თუ აღვივებდა ანტისაბჭოთა ნაციონალიზმის
ბაცილას, დღევანდელი ტელეარხებიდან ნიაღვრად მოედინება ანტირუსული და პროამ
ერიკული განწყობილებების გამღვივებელი პროპაგანდა. დააკვირდით: ტელეარხები ორ
ბანაკად არიან გაყოფილი – პროსახელისუფლო და პროოპოზიციური, რომლებიც
ერთმანეთის მიმართ ბოღმითა და გესლით არიან აღვსილნი,
მაგრამ შეხედეთ, რა ერთსულ და ერთხორც არიან ქცეულნი, როდესაც საქმე ანტირუსუ
ლ ისტერიკას ეხება. ამიტომ ნუ წარმოიდგენთ, რომ მედიასაშუალებათა სახით საქმე ორ
განსხვავებულ მოვლენასთან გვაქვს. ეს ერთი მოვლენა და პროპაგანდის ერთი
მიმართულებაა. არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს, მათ ერთმანეთი მოსწონთ თუ არ
მოსწონთ, უყვართ თუ არ უყვართ, ისინი ემსახურებიან ერთ
საქმეს – ანტირუსული ისტერიკის გაღვივებასა და დასავლური ინტერესების ქართულ, ე
როვნულ ინტერესებად წარმოჩენას.

ანალოგიური მდგომარეობაა პოლიტიკურ სპექტრშიც. დააკვირდით ორ ნაწილად
გაყოფილ პოლიტიკურ ბანაკებს. ისინი ერთნაირი მონდომებით გაჰყვრიან, რომ მეორე
მხარეა რუსეთის ინტერესების გამტარებელი. ნაცები ამტკიცებენ, რომ ქოცები არიან
პუტინისა და კრემლის აგენტები, ქოცების მტკიცებით კი, პირიქით – ნაცები
წარმოადგენენ პრორუსულ ძალას, რომლებმაც რუსებს მიჰყიდეს სტრატეგიული
ობიექტები, შემდეგ კი შეგნებულად და მიზანმიმართულად დაუთმეს სამხრეთ ოსეთი
და აფხაზეთი, კოდორის ხეობა და ახალგორის რაიონი. ჯიბეში
ლაყვეკერცხებჩალაგებული ნახირიც დღედაღამ ტელეეკრანზეა გამოჩრილი და
აღვირახსნილი ანტირუსული ისტერიკა აქვს გაჩაღებული, რომელიც შედეგის
მიხედვით სულაც არ არის ანტირუსული, პირწმინდად ანტიქართული მოვლენაა,
ვინაიდან რუსეთს ვერაფერს აკლებს, გარდა იმისა, რომ საქართველოს დაშლა-
დასუსტებისკენ მიმართული ქმედებებისკენ უბიძგებს, ვინაიდან მეზობელი
სახელმწიფოდან ასე უარყოფითი განწყობისა და ქმედების ვითარებაში რუსეთი
იმულებულია, დაიცვას საკუთარი ეროვნული უსაფრთხოება, რომელსაც აშშ და
კოლექტიური დასავლეთი აშკარა ხელყოფით ემუქრება, მათ შორის, საქართველოს
ტერიტორიიდანაც.

საქართველოში აშშ–

ის სპეცსამსახურებმა რეგვენი პატრიოტის იმგვარი სელექციური ჯიში გამოიყვანეს,
რომელიც სიტყვით საქართველოს სიყვარულს ღაღადებს, საქმით კი დასავლეთის ინტე
რესებს ემსახურება. რეგვენი იმის გამო არის რეგვენი, რომ მას თეთრისა და შავის, კარგი
სა და ცუდის, ზნეობრივისა და უზნეოს გარჩევა უჭირს; რეგვენი იმადაც არის რეგვენი,
რომ მან საკუთარ ინტერესებზე მაღლა სამშობლოს ინტერესების დაყენება არ იცის; რეგ
ვის რეგვნობა იმაშიც ვლინდება, რომ მას სხვისი მოსმენა, სხვისი აზრის გაგება და მიღებ
ა არ შეუძლია; რეგვენს რეგვნობა იმაზეც ეტყობა, რომ, აზროვნების ნაცვლად, აკვიატება

და აჩემება ახასიათებს; რეგენი პერსპექტივაზე არასოდეს ფიქრობს, ყოველთვის იმწამიერი გამორჩენითაა დაინტერესებული. მოკლედ, არ არსებობს პატარა რეგენი, ნებისმიერი რეგენი დიდი, მასშტაბური, უკიდვანო რეგენია, თუმცა, ჩვენდა “საამაყოფი” უნდა ითქვას, რომ ქართველი რეგენი უფრო მონუმენტური, უფრო მძიმე და შთამბეჭდავი რეგენია, ვიდრე სხვა რომელიმე რეგენი. ქართველ რეგენტთა კიდეც ერთი თავისებურება დემოკრატიულობაა. ვერსად ნახავთ იმგვარ დემოკრატ რეგენტებს, როგორსაც საქართველოში. დემოკრატიით გაღიზიანებული და დემოკრატიითვე აღფრთოვანებული ქართველი რეგენტები დემოკრატიულ, კოლექტიურ ორგანიზაციებში მიდიან, როდესაც დემოკრატია და გამოხატვის უფლებას იცავენ, ოღონდ სხვისას არა, მხოლოდ საკუთარს. სხვაგან არსად გამიგია ე.წ. კონტრაქციის ცნება. ეს პირწმინდად ქართული მოვლენაა. მაგალითად, ადამიანთა ჯგუფი იკრიბება რომელიმე ღონისძიებაზე და ახდენს აზრთა შეჯერებას, აფუძნებს კანონით ნებადართულ რაღაც ორგანიზაციას, სახავს სამომავლო გეგმებს, გამოთქვამს სწორ თუ არასწორ, მისაღებ თუ მიუღებელ მოსაზრებებს, ან რაღაცას აპროტესტებს, ან რაღაცას ზეიმობს და ა.შ. ესაა დემოკრატია და ადამიანთა უფლებების რეალიზაცია. ამ დროს მოდიან ქართველი რეგენტები, რომლებიც გამოხატვის უფლების საბაზით თავს ესხმიან ამ ადამიანებს და იწყებენ ლაყვანაობას კვერცხების სროლა და ვაი-უშველებელი. ამას კონტრაქციას ეძახიან. გამოდის, რომ მათი აზრია ერთადერთი სწორი აზრი, რომ მათ აზრს აქვს არსებობის უფლება, სხვათა აზრს – არა. ასე იქცევიან დემოკრატიის უზურპატორი ეს რეგენტები, რომელთა უკან დასავლეთის სპეცსამსახურები, ფინანსური მაგნატები და ავანტიურისტული პოლიტიკური ჯგუფები დგანან. ქართული პატრიოტიზმი ასე გადაგვარდა რეგენტთა პატრიოტიზმად, დემოკრატია – რეგენტთა დემოკრატად, თავისუფლება – რეგენტთა თავისუფლებად.

ქართველი ხალხი ჩაიძირა ამ რეგენტულ პროვოკაციებსა და საქმის გარჩევებში, ქართველმა ერმა ამ გაუთავებელ ალიაქოთსა და აყალ-მაყალში, რეგენტების ამ გაუთავებელ მოსმენა-ყურებაში სახე დაკარგა და ბრბოდ ჩამოყალიბების შეუქცევადი პროცესები დაიწყო... რა თქმა უნდა, არსებობს საზოგადოების საკმაოდ დიდი ნაწილი, რომელიც ყოველივე ამის საწინააღმდეგოდაა განწყობილი, მაგრამ მათ არსად მიესვლება და ხმა არსად ამოეღებათ, რადგან მათთვის ყველა კარი ჩარაზულია, ყველა სარკმელი და ჭუჭრუტანა დახშულია; ყველა დარბაზი, ყველა ტრიბუნა და ყველა მიკროფონი რეგენტებმა დაიპყრეს. რეგენტებმა და ნაძირალებმა, რომლებიც, ოცდაათი წელიწადია, თავზე დაგვასხდნენ, საქართველო მძევლად აიყვანეს და თავიანთ პირობებს გვკარნახობენ.

2019 წლის 20 ივნისს საქართველოში უნდა ჩატარებულიყო მართლმადიდებლობის საპარლამენტთაშორისო ასამბლეის სესია, სადაც მსოფლიოს ოცდახუთზე მეტი სახელმწიფოს პარლამენტებია გაერთიანებული, მათ შორის, ევროპის სახელმწიფოების,

აშშ-ის და, რა თქმა უნდა, საქართველოსიც. რუსეთის დუმის წევრი სერგეი გავრილოვი 2018 წლიდან ამ ორგანიზაციის პრეზიდენტადაა არჩეული. 2019 წელს ასამბლეის მორიგი სესიის ჩატარების ადგილად თბილისი იქნა შერჩეული, რა თქმა უნდა, საქართველოს ხელისუფლებასთან შეთანხმებით და მისი მოწვევით. სხვაგვარად ვერ მოხდებოდა. საქართველოს ხელისუფლებამ ასამბლეას სამუშაო ადგილად პარლამენტის პლენარულ სხდომათა დარბაზი შეურჩია (აბა, სტუმრები ხომ არ შეარჩევდნენ?!). დარბაზში, სადაც სესია უნდა გამართულიყო, ასამბლეის წევრები ისე დასხდნენ, როგორც ამას დარბაზის სპეციფიკა და განლაგება მოითხოვდა: ასამბლეის ხელმძღვანელები – პრეზიდენტში, წევრები – დარბაზში (აბა, დარბაზს ხომ არ გადააკეთებდნენ?!). ორგანიზაციის პრეზიდენტი და სესიის წამყვანი ბუნებრივად ჩაჯდა იმ სავარძელში, რომელიც ცენტრში დგას და, რომლიდანაც პარლამენტის თავმჯდომარე სხდომებს უძღვება მაშინ, როდესაც იმ დარბაზში პარლამენტი მუშაობს. არაფერი უცნაური და არაჩვეულებრივი არ მომხდარა. ყველაფერი ლოგიკურად და ბუნებრივად მიმდინარეობდა. დარბაზი რაკი და აუთმეს, ის ადამიანები (მართლმადიდებლები) დარბაზს გამოიყენებდნენ, სესიას ჩაატარებდნენ და წავიდოდნენ. თუკი საქართველოში არსებობს კანონი ან წესი (პირადად მე ამ კანონისა და წესის შესახებ არაფერი მსმენია), რომ პარლამენტის სხდომათა დარბაზი პარლამენტის სხდომების გარდა სხვა ღონისძიებებს არ უნდა დაეთმოს, ეს სხვა საქმეა, მაგრამ, თუკი ასეთი კანონი არსებობს, მაშინ რატომ დაუთმეს დარბაზი სხვა ორგანიზაციას? ხოლო ასეთი კანონი თუ არ არსებობს, ის ორგანიზაცია რა შუაშია, რომელსაც დარბაზის გამოყენების უფლება ოფიციალურად მისცეს?! პარლამენტის თავმჯდომარის სავარძელში ოკუპანტი ქვეყნის წარმომადგენელი როგორ ჩაჯდაო, რომ გაჰყვირი, რეგენი და პროვოკატორი თუ არ ხარ, პარლამენტის თავმჯდომარის სავარძელი წმინდა სავარძლად არის გამოცხადებული თუ რა, რომ იქ სხვა პირის ჩაჯდომა ეროვნულ სიწმინდესა და ღირსებას გვილახავდეს?! პარლამენტის თავმჯდომარის სავარძელი ბაგრატ მესამის სავარძელია, დავით აღმაშენებლის, თამარის, გიორგი ბრწყინვალის თუ რომელიმე პატრიარქის, რომ მის გამო ყელში დაწა გამოისვით და ვენები გადაიხსენით?! გავრილოვი პარლამენტის თავმჯდომარის სავარძელში პარლამენტის სხდომის მიმდინარეობისას ხომ არ ჩამჯდარა, მართლმადიდებელთა საპარლამენტო მორიგე ასამბლეის სესიის მიმდინარეობის პროცესში ჩაჯდა, როგორც ამ ორგანიზაციის პრეზიდენტი და სხდომის წამყვანი. შესაბამისად, იგი ამ ასამბლეის პრეზიდენტის სავარძელში ჩაჯდა და არა – საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის სავარძელში. იმ სესიაზე პარლამენტის მაშინდელი თავმჯდომარე, ბ-ნი კობახიძე დარბაზში რომ შესულიყო და თავმჯდომარის სავარძელში ჩამჯდარიყო, ეს იქნებოდა პროტოკოლის დარღვევა და არა ის, რომ მართლმადიდებელთა ასამბლეის სესიის მსვლელობისას იმ სავარძელში გავრილოვი იჯდა. მართლაც უკიდუგანო რეგენი თუ არაა ადამიანი,

ამდენს კი უნდა ხვდებოდეს, მაგრამ ესენი ვერ ხვდებიან, რადგან რეგენობასთან ერთად უკიდევანო პროვოკატორებიც არიან. მათი სირეგენისა და პროვოკატორობის, მათი სიბინძურისა და ყოვლისმკადრებლობის შედეგი იყო ის არეულობა და პარლამენტში შეჭრის მცდელობა, რომელსაც სახელმწიფო გადატრიალება უნდა მოჰყოლოდა. ამას ხომ მთელი საქართველო ღია ეთერში უყურებდა? სახელმწიფო გადატრიალების გზით ხელისუფლებაში ერთხელ უკვე მოსული სააკაშვილი ამავე გზით მოსვლას მეორედ გეგმავდა. რა არის აქ გაუგებარი? რა, არ შეჭრილა პარლამენტში და არ აუღია ხელისუფლება?! ვინც იმას ვერ ხვდება, რას გეგმავდა სააკაშვილი, რეგენია, აბა, რა არის, ხოლო ვინც ხვდება, რაც იგეგმებოდა, და მაინც სააკაშვილს უჭერს მხარს, ბინძურია, აბა რა არის?!

ჩამოვიდა პოზნერი საქართველოში და ატეხეს ერთი ამბავი. ჩემთვის პოზნერი მიუღებელი პიროვნებაა იმიტომ, რომ არათანმიმდევრული მსოფლმხედველობის კაცია, ხან საბჭოთა პროპაგანდისტია, ხან – ამერიკის, ხან – რუსეთის. პრინციპები არ გაჩნია და ამ რეგენიზმით მედროვია. ერთი სიტყვით, არ არის ეს პოზნერი კარგი კაცი, მაგრამ ქართველი რეგენებისთვის რატომაა პოზნერი მიუღებელი? თურმე, ნუ იტყვით, პოზნერს ოდესღაც აზრი გამოუთქვამს, რომ საქართველო აფხაზეთსა და ცხინვალს ვერასოდეს დაიბრუნებსო. მერე სად ხედავთ აქ დანაშაულს? ასე ფიქრობს კაცი და თქვა ის, რასაც ფიქრობს. აბა, რა ექნა, ჯერ ის გაერკვია, რეგენ ქართველებს რა მოეწონებათო და იმის მიხედვით ეთქვა ის, რასაც სინამდვილეში არ ფიქრობდა?! მეც დაახლოებით პოზნერივით ვფიქრობ და მაინტერესებს, რას მიზამთ. კი არ ვფიქრობ, დარწმუნებული ვარ,

რომ, სანამ საქართველო ქოცებად და ნაცებად არის გაყოფილი; სანამ საქართველოში ქართულენოვანი ამერიკული ტელეარხები ბოგინებენ და წერა–კითხვის უცოდინარი

ჟურნალისტები ქართულ ცნობიერებას წამლავენ; სანამ საქართველო რეგენთა და პროვოკატორთა სათარეშოა; სანამ ქართულ პოლიტიკურ სივრცეში გარედან თავსმოხვეული რუსოფობია ბატონობს; სანამ რეგენი ქართველები ბნედიანებივით გაიძახიან ნატოსა და ევროკავშირის პერსპექტივაზე; სანამ საქართველოში ხალხის ხმა და ნამდვილი საზოგადოებრივი აზრი გასაქანს ვერ პოულობს, მანამდე საქართველო ვერც ტერიტორიულად გათლიანდება, ვერც ეკონომიკურად წამოიძვლებს, ვერც ზნეობრივად გაჯანსაღდება და საერთოდ ვერ გასწორდება წელში. აჰა, ასე ვფიქრობ, ასე ვარ დარწმუნებული, ასეთია ჩემი არგუმენტები. მოდით ახლა და მესროლეთ ტალახი, ორივე მხარის რეგენებო და მედროვნო. ხალხის დიდმა ნაწილმა იცის (ალბათ, თქვენც გრძნობთ), ვის ესვრის ტალახს და ვის დამარხავს ისტორია ნაგავში, მაგრამ თქვენ ეს არ გადარდებთ, თქვენ მხოლოდ იმის დარდი გაქვთ, კუჭი რასაც გკარნახობთ, მაგ კუჭითა და კუჭს მიბმული ორგანოებით “მოაზროვნებო”!

რუსეთთან ინტერესების შეჯერებასა და ურთიერთობის მოწესრიგებაზე ფიქრის ნაცვლად, რაც საქართველოს ტერიტორიული გამთლიანებისკენ მიმავალი ერთადერთი გზაა, ქართველი რეგენები ხან ვის დასდევენ ლაყე კვერცხებით და ხან _ ვის. შემდეგ კი მთელი წელიწადი ტელეეკრანებიდან ბაქიბუქობენ, როგორ გაამეცეს ჩვენი დაუძინებელი მტრები საქართველოდან. ძვირფასი დრო კი, რომელიც ჩვენ სასარგებლოდ არ მუშაობს, გადის, იფლანგება.

ქართველი ხალხი უნდა მიხვდეს, რომ დასავლეთმა სამშობლოს სიყვარულით გულანთებულ გონიერ თაობას ყველა მიმართულებით გზა ჩაუკეტა, ხოლო ნაციონალიზმის ბაცილით დასნებოვნებულ რეგენებს ყველა გზა გაუხსნა. მათაც არ დააყოვნეს, საქართველო მძევლად აიყვანეს და მის განთავისუფლებას ცოცხალი თავით არ აპირებენ.

ვალერი კვარაცხელია

P.S. რეგენმა პატრიოტებმა, რომლებიც პოზნერს ლაყე კვერცხებით დასდევდნენ, მტკვრის მარცხენა სანაპიროზე ალექსანდრე გრიბოედოვის დიდებული ძეგლი (ავტორი _ აკადემიკოსი მერაბ მერაბიშვილი) ანტირუსული წარწერებით ააჭრელეს და შეურაცხვეს.

იდგა ქართველთა სიძე, მშვენიერი ნინო ჭავჭავაძის მეუღლე, კლასიკოსი მწერალი და თავის ბრწყინვალე ნაწარმოებში _

“ვაი ჭკუისაგან” ორი საუკუნის წინ ნათქვამ წინადადებას გულდამძიმებული იმეორებდა: Чтоб истребил Господь нечистый этот дух пустого, рабского, слепого подражания...